Sume suplimentare alocate în vederea creșterii plafonului pentru programul Prima casă

Ministerul Finanţelor Publice a aprobat în data de 10 octombrie 2014 alocarea suplimentară către băncile comerciale incluse în Programul Prima Casa a unei sume de 135,5 milioane lei în vederea creşterii plafonului general de garantare, ceea ce va permite acordarea de garanţii în continuare pentru toate tipurile de locuinţe.

Până la sfârşitul lunii octombrie 2014, Ministerul Finanţelor Publice va iniţia o Hotărâre de Guvern în care va fi prevazută suplimentarea plafonului cu valoarea necesară pentru acoperirea tuturor solicitărilor care vor fi înregistrate până la finalul anului 2014 în cadrul Programului Prima Casă.

Aceste acţiuni au în vedere buna funcţionare în continuare a Programului Prima Casă, atât până la finalul anului 2014, cât şi pe parcursul anilor viitori.

Sursa: www.mfinante.ro

Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 C.proc.fisc. – Posibilitatea de contestare –

OPANAF nr. 2906/2014

Ordin nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucţiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

M.Of. nr. 736 din 09.10.2014

În temeiul dispoziţiilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, ale art. 205–218 şi ale art. 228 alin. (2^1) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1.

Se aprobă Instrucţiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2.

Dispoziţiile prezentului ordin se aplică de către organele fiscale ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală implicate în soluţionarea contestaţiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale.

Art. 3.

La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă prevederile Ordinului preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucţiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 24 aprilie 2013.

Art. 4.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală,

Gelu-Ştefan Diaconu

ANEXĂ

INSTRUCŢIUNI

pentru aplicarea titlului IX din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

1. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 205 din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare (denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*) – Posibilitatea de contestare**

1.1. Orice persoană care formulează o contestaţie pentru lipsa unui act administrativ fiscal trebuie să demonstreze dreptul său sau interesul legitim lezat.

1.2. Prin *lipsa actului administrativ fiscal* se înţelege nesoluţionarea, în mod nejustificat, în termenul legal a unei

cereri a contribuabilului pentru emiterea unui act administrativ fiscal, aşa cum prevede art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

1.3. Prin *organ ierarhic superior* se înţelege structura condusă de persoana care are competenţă de decizie faţă de care conducătorul organului fiscal care refuză în mod nejustificat emiterea actului administrativ fiscal se subordonează în mod direct.

1.4. În cazul deciziilor emise potrivit art. 89 din Codul de procedură fiscală, bazele de impunere se pot contesta numai prin contestarea deciziei referitoare la baza de impunere, nu şi a deciziilor de impunere emise ulterior în temeiul acesteia.

2. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 206 din Codul de procedură fiscală – Forma şi conţinutul contestaţiei**

2.1.În situaţia în care contestatorul precizează că obiectul contestaţiei îl formează actul administrativ fiscal atacat, fără însă a menţiona, înăuntrul termenului acordat de organul de soluţionare, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, datorie vamală, contribuţii, precum şi accesorii ale acestora, sau măsurile pe care le contestă, contestaţia se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal.

2.2. În situaţia în care contestaţia este formulată printr-un împuternicit al contestatorului, organele de soluţionare competente vor verifica împuternicirea, iar în cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, contestaţia va purta semnătura şi ştampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

2.3. În situaţia în care contestaţia nu îndeplineşte cerinţele

care privesc depunerea în original a împuternicirii sau în copie legalizată, semnătura, precum şi ştampilarea acesteia, organele de soluţionare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicare să îndeplinească aceste cerinţe. În caz contrar, contestaţia va fi respinsă, fără a se mai antama fondul cauzei.

2.3.1. Contestaţiile formulate de persoanele fizice vor fi însoţite de o copie a actului de identitate.

2.4. Confirmările de primire se vor anexa la dosarul cauzei.

2.5. Organul de soluţionare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt şi de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.

2.6. Motivarea contestaţiei se va face cu respectarea dispoziţiilor privind termenul de depunere a contestaţiilor, sub sancţiunea decăderii.

3. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 207 din Codul de procedură fiscală – Termenul de depunere a contestaţiei**

3.1. Contestaţia se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, iar la primirea contestaţiei organul emitent al actului administrativ fiscal va întocmi dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare, Întocmirea dosarului contestaţiei nu este obligatorie în situaţia în care, potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, organul emitent este competent pentru soluţionarea contestaţiei.

3.2. Dosarul contestaţiei va cuprinde: contestaţia în original, ce trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptăţite şi amprenta ştampilei, în cazul contestatorului persoană juridică, precum şi o copie de pe actul de identitate în cazul contestatorului persoană fizică, împuternicirea avocaţială în original sau în copie legalizată, după caz,

actul prin care se desemnează administratorul special/administratorul judiciar/ lichidatorul, actul administrativ fiscal atacat, în copie, precum şi anexele acestuia, dovada comunicării actului administrativ fiscal atacat din care să reiasă data la care acesta a fost comunicat, copii ale documentelor ce au legătură cu cauza supusă soluţionării, documentele depuse de contestator şi sesizarea penală în copie, dacă este cazul.

3.3. În situaţia în care competenţa de soluţionare nu îi aparţine, organul emitent al actului atacat va înainta dosarul contestaţiei, precum şi referatul cu propuneri de soluţionare organului de soluţionare competent, în termen de 5 zile de la data înregistrării contestaţiei, după verificarea îndeplinirii cerinţelor procedurale.

3.4. În cazul în care contestaţia este depusă direct la organul competent de soluţionare, acesta o va transmite organului emitent al actului atacat, în vederea constituirii dosarului contestaţiei, a verificării condiţiilor procedurale, precum şi a întocmirii referatului cu propuneri de soluţionare.

3.5. Referatul cu propuneri de soluţionare cuprinde precizări privind îndeplinirea condiţiilor de procedură, menţiuni privind sesizarea organelor de urmărire şi cercetare penală, după caz, menţiuni cu privire la starea juridică a societăţii, precum şi propuneri de soluţionare a contestaţiei, având în vedere toate argumentele contestatorului şi documentele în susţinere; în caz contrar, dosarul se restituie în vederea completării.

3.6. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat.

3.7. În condiţiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestaţiei, iar în urma demersurilor întreprinse nu se

poate face dovada datei la care contestatorul a luat cunoştinţă de actul administrativ fiscal atacat, inclusiv în situaţia în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal.

În situaţia depunerii prin poştă a contestaţiei, organul emitent al actului administrativ fiscal atacat este obligat să anexeze la dosarul contestaţiei plicul prin care a fost transmisă contestaţia.

3.8. Dispoziţiile privind termenele din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător, astfel:

a) Termenul de depunere a contestaţiei se calculează pe zile libere, cu excepţia cazului în care prin lege se prevede altfel, neintrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârşit termenul.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 29 iunie, termenul de 30 de zile începe să curgă de la data de 30 iunie şi se împlineşte în data de 29 iulie, astfel încât ultima zi de depunere a contestaţiei este 30 iulie.

b) Termenul care se sfârşeşte într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat (de exemplu, zile de repaus săptămânal) se va prelungi până la sfârşitul primei zile de lucru următoare.

De exemplu: În situaţia în care data de 30 iulie prezentată la exemplul anterior este sâmbătă, ultima zi de depunere a contestaţiei este luni, 1 august.

c) Termenul de 3 luni prevăzut la art. 207 alin. (4) din Codul de procedură fiscală se sfârşeşte în ziua lunii corespunzătoare zilei de plecare.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat

contribuabilului în data de 15 ianuarie, termenul de 3 luni se sfârşeşte în data de 15 aprilie, astfel încât ultima zi de depunere a contestaţiei este data de 15 aprilie.

d) Termenul care, începând la data de 29, 30 sau 31 a lunii, se sfârşeşte într-o lună care nu are o asemenea zi se va socoti împlinit în ultima zi a lunii, cum ar fi exemplul expus mai jos:

Actul administrativ fiscal este comunicat în data de 30 noiembrie, termenul de 3 luni se sfârşeşte în ultima zi a lunii februarie, respectiv 28 sau 29 februarie, reprezentând ultima zi de depunere a contestaţiei.

3.9. Când contestatorul îşi majorează pretenţiile, dispoziţiile procedurale privind termenul de depunere a contestaţiei se aplică corespunzător pentru diferenţele contestate suplimentar.

3.10. *Prin majorare de pretenţie* se înţelege diferenţele de obligaţii fiscale contestate suplimentar, altele decât cele împotriva cărora s-a introdus iniţial contestaţie, cu excepţia accesoriilor aferente obligaţiilor fiscale contestate iniţial, potrivit principiului de drept accesoriul urmează principalul.

3.11. Contestaţia poate fi depusă în termenul de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal în situaţia în care actul administrativ fiscal atacat nu cuprinde unul din următoarele elemente:

a) posibilitatea de a fi contestat;

b) termenul de depunere a contestaţiei;

c) organul fiscal la care se depune contestaţia.

4. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 208 din Codul de procedură fiscală – Retragerea contestaţiei**

4.1. Cererea de retragere trebuie să fie semnată de

contestator sau de împuternicit, cu îndeplinirea aceloraşi condiţii de formă prevăzute la formularea şi depunerea contestaţiei. Dovada calităţii de împuternicit se face potrivit legii. În cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, cererea de retragere a contestaţiei va purta semnătura şi ştampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

4.2. Persoanele fizice vor anexa la cererea de retragere copia actului de identitate.

4.3. Retragerea contestaţiei poate fi făcută în tot sau în parte, În situaţia în care cererea de retragere are ca obiect doar anumite capete de cerere din contestaţia iniţială, despre aceasta se va face menţiune în decizia emisă în soluţionarea cauzei; contestaţia şi cererea de retragere parţială vor fi conexate, pentru o mai bună soluţionare a cauzei.

4.4. După primirea cererii de retragere a contestaţiei, organul de soluţionare competent va comunica contestatorului decizia prin care ia act de renunţarea la contestaţie.

4.5. Decizia prin care se ia act de renunţare la contestaţie urmează procedura emiterii şi comunicării deciziilor emise în soluţionarea contestaţiilor.

5. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 209 din Codul de procedură fiscală – Organul competent**

5.1. Actele administrative fiscale care intră în competenţa de soluţionare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres şi limitativ de lege.

5.2. *Prin organele centrale de Inspecţie/control*, prevăzute la art. 209 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, se înţelege organele care fac parte din structura centrală a Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, astfel cum sunt

prevăzute acestea în actul de organizare a instituţiei.

5.3. *Prin alte acte administrative fiscale*, prevăzute la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se înţelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres şi limitativ la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală şi pentru care competenţa de soluţionare a contestaţiilor aparţine organelor fiscale emitente.

5.4. Raportul de inspecţie fiscală/procesul-verbal emis de organele fiscale/vamale, după caz, nu constituie titlu de creanţă, acesta stând la baza emiterii actului administrativ fiscal, fapt pentru care nu poate fi contestat decât împreună cu acesta.

5.5. Competenţa de soluţionare este dată de natura actului administrativ fiscal atacat, calitatea contestatorului, a organului fiscal emitent al actului atacat sau de cuantumul total al sumelor contestate, reprezentând impozite, taxe, contribuţii, datorie vamală stabilite de plată de către organul fiscal, accesorii ale acestora, precum şi al diminuării pierderii fiscale.

5.6. În cazul soluţionării contestaţiei formulate împotriva unei decizii de impunere privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecţia fiscală emisă ca urmare a inspecţiei fiscale efectuate pentru soluţionarea unui decont cu sumă negativă de TVA cu opţiune de rambursare, competenţa de soluţionare este dată de suma stabilită ca TVA suplimentară de plată.

5.7. În situaţia în care, în urma unei inspecţii fiscale efectuate la un contribuabil, organul de inspecţie fiscală emite atât decizie de impunere privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecţia fiscală, cât şi dispoziţie de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, cele două acte administrative fiscale sunt acte distincte,

competenţa de soluţionare fiind cea care rezultă din suma contestată aferentă fiecărui act administrativ fiscal luat individual. În situaţia dispoziţiei de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, competenţa de soluţionare este dată de suma cu care se diminuează pierderea.

5.8. Atunci când, ca urmare a constatării pierderii înlesnirilor la plată, contestatorului i se stabilesc, pe cale de consecinţă, debite şi accesorii, competenţa de soluţionare a contestaţiei aparţine organelor prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, în funcţie de cuantumul sumei contestate.

5.9. În cazul contestaţiilor formulate de contribuabilii nerezidenţi, pentru care nu a fost stabilită competenţa de administrare conform art. 36 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, competenţa de soluţionare a contestaţiei revine organelor specializate constituite la nivelul direcţiilor generale regionale în a căror rază teritorială se face constatarea actului sau a faptului supus dispoziţiilor legale fiscale.

6. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 210 din Codul de procedură fiscală – Decizia de soluţionare**

6.1. În soluţionarea contestaţiei, organele de soluţionare competente ale Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală se pronunţă prin decizie.

6.2. Decizia emisă în soluţionarea contestaţiei este definitivă în sistemul căilor administrative de atac, în sensul că asupra ei organul de soluţionare competent nu mai poate reveni, cu excepţia situaţiilor privind îndreptarea erorilor materiale, potrivit legii, şi este obligatorie pentru organele fiscale emitente ale actelor administrative fiscale contestate.

7. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 211 din Codul de procedură fiscală – Forma şi conţinutul deciziei de**

soluţionare a contestaţiei

7.1. Decizia se semnează de către directorul general al Direcţiei generale de soluţionare a contestaţiilor din cadrul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, de conducătorii direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice sau de înlocuitorii acestora, după caz.

7.2. În cazul contestaţiilor soluţionate potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, decizia se semnează de conducătorul organului fiscal din care face parte organul fiscal competent în soluţionarea acestor contestaţii.

7.3. În situaţia în care înlocuitorii conducătorilor direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice sunt persoanele care au semnat actul administrativ contestat, va fi desemnată o altă persoană din cadrul direcţiei generale regionale respective care să semneze decizia de soluţionare, prin act administrativ al persoanei care are competenţă de numire în funcţie publică.

7.4. Decizia privind soluţionarea contestaţiei se întocmeşte şi se comunică astfel:

a) câte un exemplar se comunică contestatorului/ administratorului special/administratorului judiciar sau lichidatorului, persoanelor introduse în procedura de soluţionare a contestaţiei, după caz, şi organului care a întocmit actul atacat;

b) un exemplar rămâne la dosarul contestaţiei;

c) un exemplar se păstrează la dosarul deciziilor.

7.5. În cazul în care, de la data formulării contestaţiei şi până la data soluţionării contestaţiei, competenţa de administrare a contestatarului s-a schimbat, organul fiscal care a emis actul atacat are obligaţia transmiterii exemplarului original al deciziei de soluţionare

a contestaţiei noului organ fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, în vederea punerii în executare a acesteia.

7.6. În situaţia în care decizia de soluţionare a contestaţiei priveşte creanţe fiscale, organul emitent al actului fiscal atacat va înainta o copie a deciziei la compartimentul/serviciul/biroul cu atribuţii de evidenţă analitică pe plătitori.

7.7. Organele care soluţionează contestaţiile vor ţine evidenţa acestora într-un registru, din care să rezulte identitatea contestatorului, obiectul cauzei, modul de soluţionare şi de comunicare a soluţiei şi calea de atac.

8. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 212 din Codul de procedură fiscală – Introducerea altor persoane în procedura de soluţionare**

8.1. În procedura de soluţionare a contestaţiilor intervenţia altor persoane poate fi voluntară sau forţată.

8.2. Intervenţia voluntară este forma de participare, la cerere, în soluţionarea contestaţiilor, a terţilor ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei.

8.2.1. Intervenţia voluntară se face la cererea unei terţe persoane care urmăreşte realizarea unui interes propriu.

8.2.2. Intervenţia se poate depune la organul competent de soluţionare până la emiterea deciziei de soluţionare a contestaţiei.

8.2.3. Organul de soluţionare competent se va pronunţa asupra admisibilităţii cererii, urmând a fi înştiinţat intervenientul printr-o adresă.

8.2.4. Atunci când intervenţia urmăreşte realizarea sau conservarea unor interese de natură juridică fiscală proprii,

aceasta are caracter principal.

8.2.5. Atunci când intervenţia este făcută pentru apărarea dreptului uneia dintre părţi, aceasta are caracter accesoriu.

8.2.6. Atât în cazul intervenţiei cu caracter principal, cât şi în cazul intervenţiei cu caracter accesoriu, cererea de intervenţie trebuie să îndeplinească cerinţele prevăzute pentru forma şi conţinutul contestaţiei, iar asupra cererii de intervenţie principală organele competente de soluţionare se vor pronunţa prin decizie.

8.3. Intervenţia forţată este forma de participare a terţilor în soluţionarea contestaţiilor, care sunt introduşi de către organele de soluţionare din oficiu sau la cererea contestatorului. În cazul în care cererea de intervenţie forţată este formulată de contestator, aceasta va fi motivată în fapt şi în drept.

8.3.1. Organul de soluţionare competent se va pronunţa asupra admisibilităţii cererii, urmând a fi înştiinţat contestatorul printr-o adresă.

8.3.2. Introducerea din oficiu a intervenienţilor se realizează printr-o adresă a organului de soluţionare care instrumentează cauza.

8.3.3. Intervenţia forţată la solicitarea contestatorului se poate depune la organul competent de soluţionare până la emiterea deciziei de soluţionare a contestaţiei.

9. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 213 din Codul de procedură fiscală – Soluţionarea contestaţiei**

9.1. Pentru lămurirea cauzelor, organul de soluţionare competent poate solicita puncte de vedere direcţiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanţelor Publice şi Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală sau altor instituţii competente să se pronunţe în cauzele respective.

9.2. În situaţia în care pentru aceeaşi cauză există puncte de vedere contradictorii sau contrare punctului de vedere exprimat de organul de soluţionare competent, cauza respectivă poate fi supusă dezbaterii Comisiei fiscale centrale din Ministerul Finanţelor Publice, potrivit legii.

9.3. Organul de soluţionare competent va verifica existenţa excepţiilor de procedură şi, mai apoi, a celor de fond, înainte de a proceda la soluţionarea pe fond a contestaţiei.

9.4. În soluţionarea contestaţiilor, excepţiile de procedură şi de fond pot fi următoarele: excepţia de nerespectare a termenului de depunere a contestaţiei, excepţia de necompetenţă a organului care a încheiat actul contestat, excepţia lipsei semnăturii sau a ştampilei de pe contestaţie, excepţia lipsei de interes, excepţia lipsei de calitate procesuală, excepţia reverificării aceleiaşi perioade şi aceluiaşi tip de obligaţie bugetară, prescripţia, puterea de lucru judecat etc.

9.5. În situaţiile în care organele competente au de soluţionat două sau mai multe contestaţii, formulate de aceeaşi persoană fizică sau juridică împotriva unor titluri de creanţă fiscală, sau alte acte administrative fiscale încheiate de aceleaşi organe fiscale sau alte organe fiscale vizând aceeaşi categorie de obligaţii fiscale sau tipuri diferite, dar care sub aspectul cuantumului se influenţează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare şi valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.

9.6. Prin conexarea dosarelor nu se poate stabili o altă competenţă de soluţionare decât cea care rezultă din contestarea fiecărui act administrativ fiscal luat individual.

9.7. În cazul în care contestatorul îşi restrânge sau îşi majorează pretenţiile, organul de soluţionare învestit iniţial va soluţiona contestaţia formulată pe calea administrativă de

atac.

9.8. Cererile precizatoare pot fi depuse la organul de soluţionare competent al contestaţiei până la emiterea deciziei de soluţionare.

9.9. În cazul în care contestaţiile sunt astfel formulate încât au şi alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul învestit cu soluţionarea căii administrative de atac, după soluţionarea acesteia, acest fapt urmând a fi prevăzut şi în dispozitivul deciziei de soluţionare.

9.10. La solicitarea organului de soluţionare a contestaţiei, pentru lămurirea aspectelor care fac obiectul contestaţiei, organele competente vor efectua cercetare la faţa locului, întocmind în acest sens proces-verbal de cercetare la faţa locului, care va fi ataşat la dosarul contestaţiei aflat în curs de soluţionare.

9.11. Dispoziţiile art. 40 din Codul de procedură fiscală privind abţinerea şi recuzarea se aplică în mod corespunzător.

10. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 214 din Codul de procedură fiscală – Suspendarea procedurii de soluţionare a contestaţiei pe cale administrativă**

10.1. Dacă prin decizie se suspendă soluţionarea contestaţiei până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluţionare competent va relua procedura administrativă, în condiţiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă şi executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluţia dată de organele de cercetare şi urmărire penală trebuie însoţită de rezoluţia motivată, atunci când suspendarea a fost pronunţată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de

soluţionare aparţine împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestaţia, acesta trebuie să facă dovada calităţii de împuternicit, conform pct. 2.2–2.4.

10.2. În situaţia în care solicitarea de reluare a procedurii aparţine contestatorului, organele de soluţionare vor cere organului fiscal abilitat, printr-o adresă, comunicarea faptului că motivul de încetare a suspendării soluţionării contestaţiei a rămas definitiv.

10.3. La reluarea procedurii administrative, organul de soluţionare competent poate solicita organului fiscal care a sesizat organele de urmărire şi cercetare penală punctul de vedere privind soluţionarea contestaţiei în raport cu soluţia organelor penale/hotărârea instanţei de judecată.

10.4. La soluţionarea contestaţiilor, organele de soluţionare se vor pronunţa şi în raport cu motivarea rezoluţiilor de scoatere de sub urmărire penală, neîncepere sau încetare a urmăririi penale, expertizelor efectuate în cauză, precum şi în raport cu considerentele cuprinse în hotărârile pronunţate de instanţa de judecată, în măsura în care au implicaţii asupra aspectelor fiscale.

10.5. Suspendarea procedurii de soluţionare a contestaţiei pe cale administrativă trebuie motivată de legătura de cauzalitate dintre obligaţiile fiscale şi stabilirea de către organele de urmărire penală a faptului că există indiciile săvârşirii unei infracţiuni.

10.6. Organul de soluţionare competent poate suspenda procedura de soluţionare a contestaţiei, la cererea contestatorului, dacă acesta prezintă motive întemeiate, cu excepţia situaţiei în care motivul suspendării îl reprezintă cererea înaintată instanţei judecătoreşti competente prin care s-a solicitat suspendarea executării actului administrativ fiscal contestat. Amânarea datei de soluţionare a contestaţiei se poate solicita o singură dată. La aprobarea suspendării,

organul de soluţionare competent va stabili şi termenul până la care se suspendă procedura. Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluţionare competent, indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

10.7. Dacă reluarea procedurii administrative de soluţionare a contestaţiei este solicitată de contestatar, acesta are obligaţia să formuleze în solicitare şi menţiuni cu privire la starea juridică la data reluării procedurii.

10.8. În situaţia în care, la data reluării procedurii administrative, contestatara se află în procedură de insolvenţă/ reorganizare/faliment/lichidare, organul de soluţionare competent va solicita administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să precizeze dacă menţine contestaţia formulată de societate, direct sau prin împuternicit.

11. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală – Soluţii asupra contestaţiei**

11.1. Contestaţia poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situaţia în care argumentele de fapt şi de drept prezentate în susţinerea contestaţiei nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

b) nemotivată, în situaţia în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt şi de drept în susţinerea contestaţiei;

c) fiind fără obiect, în situaţia în care sumele şi măsurile contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat;

d) inadmisibilă, în situaţia contestării deciziilor de impunere emise în temeiul deciziei referitoare la baza de

impunere, având în vedere prevederile art. 205 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, precum şi în situaţia contestării de sine stătătoare a Raportului de inspecţie fiscală sau a Procesului-verbal emise de organele fiscale sau vamale. Această soluţie o pronunţă organul fiscal emitent al actului atacat.

11.2. Soluţiile nu sunt prevăzute limitativ.

11.3. Prin decizie, se poate lua act de renunţarea la contestaţie, în situaţia în care contestatorul solicită retragerea acesteia.

11.4. Prin decizie, se poate anula parţial/total actul administrativ fiscal. Anularea parţială/totală se dispune în situaţia în care pentru aceleaşi obligaţii fiscale există două sau mai multe titluri de creanţă sau dacă organele de inspecţie fiscală, ca urmare a desfiinţării, au depăşit limitele investirii.

11.5. În situaţia în care se pronunţă o soluţie de desfiinţare totală sau parţială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desfiinţare.

11.6. Decizia de desfiinţare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeaşi perioadă şi acelaşi obiect al contestaţiei pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

11.7. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluţionare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligaţii fiscale mai mari decât cele din actul desfiinţat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desfiinţat.

12. **Instrucţiuni pentru aplicarea art. 217 din Codul de procedură fiscală – Respingerea contestaţiei pentru neîndeplinirea condiţiilor procedurale**

12.1. Contestaţia poate fi respinsă ca:

a) nedepusă în termen, în situaţia în care aceasta a fost depusă peste termenul prevăzut de lege;

b) fiind depusă de o persoană lipsită de calitatea de a contesta, în situaţia în care aceasta este formulată de o persoană fizică sau juridică lipsită de calitate procesuală;

c) fiind depusă de o persoană lipsită de capacitate de exerciţiu, potrivit legii;

d) lipsită de interes, în situaţia în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau în interesul său legitim;

12.2. Aceste soluţii nu sunt prevăzute limitativ.

13. Instrucţiuni pentru aplicarea art. 218 din Codul de procedură fiscală – Comunicarea deciziei şi calea de atac

13.1. Decizia de soluţionare a contestaţiei se comunică prin modalităţile de comunicare a actului administrativ fiscal prevăzute de art. 44 din Codul de procedură fiscală.

14. **Dispoziţii tranzitorii privind soluţionarea contestaţiilor**

14.1. Contestaţiile formulate de contribuabilii care sunt încadraţi în categoria marilor contribuabili şi care ulterior depunerii contestaţiei nu mai îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluţionate de organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.2. Contestaţiile formulate de contribuabilii mici şi mijlocii şi care ulterior depunerii contestaţiei îndeplinesc

condiţiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluţionate de organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.3. Contestaţiile formulate de un contribuabil care ulterior depunerii contestaţiei îşi schimbă domiciliul fiscal în condiţiile legii vor fi soluţionate de organul de soluţionare competent la data depunerii contestaţiei.

14.4. În situaţiile în care procedura administrativă de soluţionare a contestaţiei a fost suspendată până la soluţionarea laturii penale, iar instanţa judecătorească se pronunţă definitiv, competenţa de soluţionare aparţine organului de soluţionare competent la data rămânerii definitive a hotărârii instanţei de judecată.

14.5. În situaţiile în care instanţa de judecată obligă definitiv la soluţionarea pe fond a cauzei, competenţa de soluţionare aparţine organului de soluţionare competent la data rămânerii definitive a respectivei hotărâri a instanţei de judecată.

14.6. *Prin hotărâre definitivă*, în sensul prezentelor instrucţiuni, se va înţelege hotărârea pronunţată de instanţa de judecată până la epuizarea căilor ordinare şi extraordinare de atac, în condiţiile legii.

15. **Instrucţiuni privind îndreptarea erorilor materiala din deciziile privind soluţionarea contestaţiilor**

15.1. Procedura de efectuare a corecţiei erorilor materiale din deciziile de soluţionare a contestaţiilor cuprinde activităţile ce trebuie efectuate pentru corectarea erorilor materiale.

15.2. Îndreptarea erorilor materiale se va realiza cu respectarea prevederilor art. 48 din Codul de procedură fiscală.

15.3. Prin erori materiale se înţelege orice greşeli de redactare, omisiuni sau menţiuni greşite din actele administrative fiscale, cu excepţia acelora care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

15.4. Erorile materiale din deciziile de soluţionare a contestaţiilor pot fi îndreptate de către organul de soluţionare a contestaţiilor competent, la iniţiativa acestuia, a organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, a contestatorului sau a oricărei persoane direct interesate.

15.5. Prevederile pct. 15.4 nu se aplică deciziilor de soluţionare a contestaţiilor pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluţia este definitivă.

15.6. În situaţia solicitării de îndreptare a unei erori materiale din decizia de soluţionare a contestaţiei de către organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, contestator sau altă persoană direct interesată, organul de soluţionare a contestaţiei poate solicita şi alte documente necesare justificării erorilor.

15.7. Decizia de rectificare a actului care conţine erori va avea acelaşi număr de înregistrare, la care se adaugă particular „bis” şi va purta data emiterii efective.

15.8. Decizia de soluţionare a contestaţiei care corectează erori materiale va fi comunicată atât organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, cât şi contestatorului sau altor persoane direct interesate. Întocmirea deciziei de soluţionare a contestaţiei care corectează erori materiale se face conform pct. 7.4.

16. **Instrucţiuni privind publicarea pe site a deciziilor de soluţionare a contestaţiilor**

16.1. În cadrul Direcţiei generale de soluţionare

a contestaţiilor, birourilor/serviciilor de soluţionare contestaţii din cadrul direcţiilor generale regionale ale finanţelor publice, toate deciziile emise în soluţionarea contestaţiilor şi soluţiile instanţelor judecătoreşti, după caz, după depersonalizarea lor, se transpun într-un format lizibil pentru a fi postate pe site-ul Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

16.2. Depersonalizarea deciziilor emise în soluţionarea contestaţiilor se face prin eliminarea oricăror elemente care ar conduce la identificarea persoanelor fizice sau juridice implicate ori a funcţionarilor publici care au participat la redactarea şi semnarea deciziei, precum şi a denumirii direcţiilor de specialitate, în situaţia în care acestea au fost invocate în cuprinsul deciziei.

În acelaşi fel se va proceda şi în cazul soluţiilor pronunţate de instanţele judecătoreşti.

CJUE: Rambursarea cheltuielilor medicale efectuate în străinătate nu poate fi refuzată atunci când o lipsă a materialelor medicale de primă necesitate

împiedică asiguratul să beneficieze de tratament spitalicesc în timp util în țara sa

Această imposibilitate trebuie apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor apte să acorde tratamentul din statul membru respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut

Potrivit dreptului Uniunii **1**, un lucrător poate fi autorizat să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a beneficia de tratament corespunzător bolii sale. El poate astfel beneficia de prestațiile necesare ca și cum ar fi asigurat în sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul respectiv, fiind de la sine înțeles că cheltuielile efectuate sunt rambursate de statul membru de reședință. Acesta din urmă nu poate refuza eliberarea autorizației atunci când tratamentul solicitat figurează printre prestațiile acoperite de legislația sa și când lucrătorului nu i se poate acorda tratamentul respectiv în timp util pe teritoriul său, luând în considerare starea de sănătate a lucrătorului și evoluția probabilă a bolii.

Doamna Petru, cetățean român, suferă de grave afecțiuni vasculare a căror evoluție a necesitat internarea într-un institut de specialitate din Timișoara. În urma investigațiilor medicale la care a fost supusă, s-a luat decizia efectuării unei operații pe cord deschis. În timpul spitalizării sale, doamna Petru a considerat că lipseau medicamentele și materialele medicale de primă necesitate și că numărul de paturi era insuficient. Ținând cont pe de altă parte de complexitatea intervenției chirurgicale pe care trebuia să o suporte, doamna Petru a decis să se opereze în

Germania și a solicitat casei sale de asigurări de sănătate să suporte costurile acestei intervenții.

Cererea a fost respinsă cu motivarea că din cuprinsul raportului medicului curant nu rezulta că prestația solicitată nu putea fi efectuată într-un timp rezonabil în România. Costul total al intervenției s-a ridicat la aproape 18 000 de euro, sumă a cărei rambursare doamna Petru a solicitat-o autorităților române.

Sesizat cu judecarea cauzei, Tribunalul Sibiu solicită Curții de Justiție să stabilească dacă situația în care medicamentele și materialele medicale de primă necesitate lipsesc echivalează cu o situație în care tratamentul medical necesar nu poate fi acordat în statul de reședință, astfel încât un resortisant al acestui stat trebuie, la cerere, să fie autorizat să beneficieze de acest tratament într-un alt stat membru iar costurile intervenției trebuie să fie suportate de sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul de reședință.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că dreptul Uniunii impune două condiții a căror îndeplinire face obligatorie eliberarea autorizației prealabile de rambursare a cheltuielilor medicale. Mai întâi, tratamentul despre care este vorba trebuie să se numere printre prestațiile prevăzute de legislația statului membru pe teritoriul căruia are reședința asiguratul social. Apoi, tratamentul de care asiguratul social intenționează să beneficieze în străinătate trebuie să nu poată, ținând seama

de starea sa actuală de sănătate și de evoluția probabilă a bolii sale, să îi fie acordat în intervalul de timp necesar în mod normal pentru a obține tratamentul dorit în statul membru de reședință.

În ceea ce privește această din urmă condiție, Curtea a statuat că autorizația solicitată nu poate fi refuzată atunci

când un tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate nu poate fi obținut în timp util în statul membru al cărui rezident este persoana interesată. În scopul de a aprecia dacă această condiție este îndeplinită, instituția competentă trebuie să ia în considerare toate împrejurările care caracterizează fiecare caz concret. Astfel, o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate poate să facă imposibilă acordarea unui tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate în timp util în statul membru de reședință.

Cu toate acestea, Curtea precizează că această imposibilitate trebuie apreciată, pe de o parte, la nivelul ansamblului spitalelor din statul membru de reședință apte să acorde tratamentul despre care este vorba și, pe de altă parte, în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util.

După cum observă Curtea, guvernul român a arătat că doamna Petru avea dreptul să se adreseze altor spitale care dispuneau, în România, de echipamentul necesar pentru efectuarea intervenției de care avea nevoie. În plus, raportul medicului curant indică faptul că intervenția trebuia efectuată într-un interval de timp de trei luni. Este deci de competența instanței naționale să aprecieze dacă intervenția nu ar fi putut fi realizată în acest interval de timp într-un alt spital din România.

Curtea concluzionează că **autorizația de rambursare a cheltuielilor medicale efectuate în străinătate nu poate fi refuzată atunci când o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate împiedică asiguratul social să beneficieze de tratamentul spitalicesc în timp util în statul membru de reședință. Această imposibilitate trebuie apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor din acest stat membru apte să acorde tratamentul respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util**.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

1 Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).

CJUE: Taxe cu efect echivalent unei taxe vamale. Impozite interne. Prelevare datorată de importator

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

2 octombrie 2014(*)

„Trimitere preliminară – Taxe cu efect echivalent unei taxe vamale – Impozite interne – Prelevare la importul de efluenți zootehnici importați în Regiunea Flamandă – Articolele 30 TFUE

și 110 TFUE – Prelevare datorată de importator – Prelevări diferite după cum efluenții zootehnici sunt importați sau provin din Regiunea Flamandă”

În cauza C-254/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de hof van beroep te Brussel (Belgia), prin decizia din 28 februarie 2013, primită de Curte la 8 mai 2013, în procedura

Orgacom BVBA

împotriva

Vlaamse Landmaatschappij,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça (raportor), președinte de cameră, domnii G. Arestis și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Orgacom BVBA, de F. Janssen și de G. Peeters, advocaten;

– pentru guvernul belgian, de T. Materne și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de C. Soulay și de W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 30 TFUE și 110 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Orgacom BVBA (denumită în continuare „Orgacom”), pe de o parte, și Vlaamse Landmaatschappij (Societatea spațiilor publice flamandă, denumită în continuare „VLM”), agenție externă a guvernului flamand responsabilă cu amenajarea și gestionarea spațiilor publice în Regiunea Flamandă, cu privire la anumite prelevări la import solicitate de la Orgacom.

Cadrul juridic

Reglementarea belgiană

3 Decretul Regiunii Flamande din 23 ianuarie 1991 privind protecția mediului împotriva poluării prin îngrășăminte, astfel cum a fost modificat prin Decretul din 28 martie 2003 (denumit în continuare „Decretul privind îngrășămintele”), aplicabil la data faptelor din litigiul principal, supunea producătorii, importatorii și utilizatorii de îngrășăminte din Regiunea Flamandă unor prelevări pecuniare. Acesta a fost abrogat prin Decretul Regiunii Flamande din 22 decembrie 2006 privind protecția apelor împotriva poluării cauzate de nitrați din surse agricole.

4 Articolul 21 din decretul menționat prevedea la alineatul 1, aplicabil producției de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă:

„Se instituie o taxă de bază BH1 asupra producției de efluenți zootehnici, în favoarea Mestbank [un departament intern al VLM], în sarcina oricărui producător în întreprinderea căruia producția de efluenți zootehnici MPp a depășit în cursul

anului calendaristic anterior 300 de kg de anhidridă fosforică. Cuantumul acestei taxe de bază BH1 se calculează potrivit următoarei formule:

BH1 = (MPp × Xdmp) + (MPBn × Xdmn)

unde:

– MPp = producția brută de efluenți zootehnici, exprimată în kg de P_2O_5;

– MPBn = producția brută de efluenți zootehnici, exprimată în kg de N;

– Xdmp = cota de impozit pentru producția de efluenți zootehnici în EUR/kg de P_2O_5;

– Xdmn = cota de impozit pentru producția de efluenți zootehnici în EUR/kg de N.

Pentru aplicarea acestor dispoziții, prin producția brută de efluenți zootehnici MPBn exprimată în kg de N se înțelege: producția șeptelului mediu în crescătorie și/sau în exploatația agricolă în anul calendaristic anterior și cantitățile de excreție brute corespunzătoare per animal, exprimate în kg de N.

Șeptelul mediu pentru fiecare dintre speciile vizate este determinat împărțind la doisprezece suma cotelor de animale înregistrate lunar. Cantitățile de excreții brute per animal, exprimate în kg de N, sunt fixate pe o bază forfetară sau reală, în aplicarea bilanțului de excreție, astfel cum este acesta prevăzut la articolul 20bis, conform articolului 5.

Cotele de impozit citate anterior se determină după cum urmează:

– Xdmp = 0,0111 EUR/kg de P_2O_5;

– Xdmn = 0,0111 EUR/kg de N.”

5 Articolul 21 din Decretul privind îngrășămintele prevedea la alineatul 5, aplicabil importului în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici:

„Se instituie o prelevare de bază de care va beneficia în totalitate Mestbank și care trebuie plătită de fiecare importator de surplusuri de efluenți zootehnici. Cuantumul acestei prelevări de bază se stabilește la 2,4789 euro pe tonă de surplus de îngrășăminte importat în Regiunea Flamandă în anul calendaristic anterior.”

Jurisprudența Cour constitutionnelle belgiene

6 Cour constitutionnelle (Curtea Constituțională) a considerat la punctul B.6. din hotărârea nr. 123/2010 din 28 octombrie 2010 (*Belgisch Staatsblad*, 23 decembrie 2010, p. 81723), privind compatibilitatea articolului 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele cu principiile uniunii economice și monetare belgiene:

„[…] este suficient să se constate că [prelevarea prevăzută la articolul menționat], care este legată de depășirea limitei teritoriale care este stabilită între regiuni în temeiul Constituției, are un efect egal cu cel al unei taxe vamale întrucât afectează mai grav îngrășămintele importate în Regiunea Flamandă decât îngrășămintele produse în această regiune.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

7 Orgacom este o întreprindere stabilită în Belgia, în Regiunea Flamandă, specializată în producția îngrășămintelor organice. În cadrul activității sale, Orgacom importă efluenți zootehnici proveniți din Regiunea Valonă și din Țările de Jos, pe care îi transformă în amelioratori de sol și în îngrășăminte organice, care sunt ulterior exportați către alte state membre ale Uniunii Europene.

8 Orgacom a fost supusă, în temeiul articolului 21

alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, unei prelevări de 28 071,16 euro pentru exercițiul fiscal 2002 (anul de producție 2001) și unei prelevări de 7 999,41 euro pentru exercițiul fiscal 2004 (anul de producție 2003).

9 Prin scrisorile din 20 decembrie 2005 și din 18 august 2005, Orgacom a sesizat VLM cu reclamații împotriva prelevării aferente exercițiului fiscal 2002 și, respectiv, împotriva prelevării aferente exercițiului fiscal 2004. VLM a declarat aceste două reclamații neîntemeiate prin deciziile adoptate la 27 noiembrie 2006 și, respectiv, la 11 august 2006.

10 Ulterior, Orgacom a introdus în fața rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Tribunalul de Primă Instanță din Bruxelles) o acțiune împotriva deciziilor de respingere a reclamațiilor sale, care a fost de asemenea respinsă ca fiind neîntemeiată prin hotărârea din 17 octombrie 2008.

11 Orgacom a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere. În susținerea apelului său, pârâta din litigiul principal arată că prelevările care i-au fost impuse constituie taxe cu efect echivalent taxelor vamale, contrare articolului 30 TFUE, sau, cel puțin, impozite interne discriminatorii, interzise de articolul 110 TFUE.

12 În aceste condiții, hof van beroep te Brussel (Curtea de Apel din Bruxelles) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Prelevarea la import prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din [Decretul privind îngrășămintele], care este datorată exclusiv pentru surplusul de îngrășăminte rezultat atât din importul de îngrășăminte de origine animală, cât și de alte tipuri de îngrășăminte din celelalte state membre în Regiunea Flamandă, indiferent dacă acestea sunt prelucrate în continuare sau sunt introduse pe piață pe teritoriul regiunii și care, pentru aceste surplusuri de îngrășăminte, se

colectează de la importator, în timp ce pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul regiunii aceasta se colectează de la producător, trebuie să fie considerată o taxă cu efect echivalent taxelor vamale la import prevăzute la articolul 30 TFUE, în pofida faptului că statul membru care exportă surplusurile de îngrășăminte prevede în cazul exportului acestora în alte state membre chiar o diminuare a prelevării?

2) [În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:] trebuie să se considere în acest caz că prelevarea la import menționată este o taxă discriminatorie în sensul articolului 110 TFUE, instituită asupra produselor din celelalte state membre, întrucât, în cazul îngrășămintelor de origine animală produse pe teritoriul național, se percepe o prelevare de bază, care este prevăzută de o reglementare națională și al cărei tarif este diferit în funcție de procedura de producție, în timp ce, în cazul surplusurilor de îngrășăminte importate, indiferent de procedura de producție (printre altele, a originii animale sau a conținutului de P_2O_5 și N), se percepe o prelevare la import având un tarif unitar situat peste tariful cel mai mic al prelevării de bază pentru îngrășămintele de origine animală produse în Regiunea Flamandă în cuantum de 0,00 euro, în pofida faptului că statul membru care exportă surplusurile de îngrășăminte prevede în cazul exportului acestora în alte state membre chiar o diminuare a prelevării?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

13 Comisia Europeană exprimă îndoieli cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară, întrucât cadrul factual și juridic în temeiul căruia au fost formulate obiecțiunile nu a fost prezentat într-un mod suficient de clar de către instanța de trimitere. Potrivit Comisiei, aceasta din urmă nu explică în mod clar nici pentru ce motive precise se ridică întrebări cu privire la interpretarea articolelor 30 TFUE și 110 TFUE în cauza principală.

14 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri conforme articolului 267 TFUE, întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare, pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor adresate Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea Donau Chemie și alții, C-536/11, EU:C:2013:366, punctul 15).

15 Astfel, Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (Hotărârea Donau Chemie și alții, EU:C:2013:366, punctul 16).

16 Or, trebuie să se observe că, în cererea sa de decizie preliminară, instanța de trimitere a prezentat în suficientă măsură, chiar dacă în mod succint, atât cadrul factual, cât și conținutul dispozițiilor naționale aplicabile, precum și pertinența dispozițiilor din dreptul Uniunii a căror interpretare o solicită pentru soluționarea litigiului. În special, în această privință, din cererea respectivă reiese că, în cazul unui răspuns afirmativ al Curții la întrebările adresate, actele de impozitare în discuție în litigiul principal vor trebui să fie anulate.

17 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se concluzioneze că cererea de decizie preliminară este

admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

18 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 30 TFUE sau articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de îngrășăminte, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unei cote unice, pe tonă și independent de procesul de producție, în timp ce taxa de bază la care sunt supuși efluenții zootehnici care sunt produși pe teritoriul flamand este calculată potrivit unei cote care variază în funcție de procesul de producție, cota cea mai redusă fiind de 0 euro în cazul producției brute de anhidridă fosforică care nu depășește 300 de kilograme în cursul anului calendaristic anterior.

19 În acest context, instanța menționată solicită de asemenea să se stabilească dacă faptul că statul membru de origine al produselor importate vizate prevede o diminuare a impozitului în cazul exportului către alte state membre poate avea un efect asupra interpretării care trebuie dată articolelor 30 TFUE și 110 TFUE.

20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că dispozițiile Tratatului FUE referitoare la taxele cu efect echivalent și cele referitoare la impozitele interne discriminatorii nu sunt aplicabile în mod cumulativ, astfel încât aceeași măsură nu poate, în sistemul tratatului, să facă parte simultan din aceste două categorii (Hotărârea Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:657, punctul

26).

21 Prin urmare, trebuie să se examineze, în primul rând, dacă prelevarea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele poate fi calificată drept taxă cu efect echivalent taxelor vamale la import în sensul articolului 30 TFUE. Dacă nu aceasta este situația, va trebui să se verifice, în al doilea rând, dacă prelevarea menționată constituie un impozit intern discriminatoriu interzis de articolul 110 TFUE.

22 În ceea ce privește calificarea taxei în litigiu drept taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, trebuie amintit de la bun început că, astfel cum Curtea a constatat în mai multe rânduri, justificarea interzicerii taxelor vamale și a oricăror taxe cu efect echivalent constă în obstacolul pe care sarcinile pecuniare, fie ele minime, aplicate în considerarea trecerii frontierei, îl constituie pentru circulația mărfurilor, agravat de formalitățile administrative consecutive (Hotărârea Comisia/Germania, C-389/00, EU:C:2003:111, punctul 22).

23 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că orice sarcină pecuniară, chiar dacă este minimă, impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare ale acesteia, și care nu reprezintă o taxă vamală propriu-zisă constituie o taxă cu efect echivalent în sensul articolelor 28 TFUE și 30 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, EU:C:2007:657, punctul 27).

24 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența Curții că o taxă impusă cu ocazia trecerii unei limite teritoriale în interiorul unui stat membru constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale (a se vedea Hotărârea Carbonati Apuani, C-72/03, EU:C:2004:506, punctul 25 și jurisprudența citată).

25 În cauza principală, din elementele aflate la dispoziția Curții reiese că taxa în cauză privește importatorii de surplusuri de efluenți zootehnici pe import. În plus, cuantumul prelevării este „[stabilit] la 2,478 euro pe tonă de surplus de îngrășăminte importat în Regiunea Flamandă în anul calendaristic trecut”. În consecință, trebuie constatat că taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele se aplică îngrășămintelor care nu sunt de origine flamandă ca rezultat al importului lor în Regiunea Flamandă, astfel încât prelevarea în litigiu este colectată pentru aceste îngrășăminte în temeiul trecerii frontierei acestei regiuni, trecerea menționată trebuind să fie considerată fapt generator al taxei în cauză.

26 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, interzisă de articolul 30 TFUE.

27 Calificarea drept taxă cu efect echivalent unei taxe vamale a taxei prevăzute în dispoziția menționată din Decretul privind îngrășămintele nu poate fi repusă în discuție prin argumentul Regatului Belgiei, potrivit căruia această taxă, având în vedere existența unei prelevări similare impuse asupra îngrășămintelor produse în Regiunea Flamandă, ar face parte integrantă dintr-un sistem general de impozite interne aplicat în mod sistematic, potrivit acelorași criterii obiective, produselor naționale și produselor importate și exportate, și ar trebui, în consecință, să fie apreciată în lumina articolului 110 TFUE.

28 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că caracteristica esențială a unei taxe cu efect echivalent, care o distinge de un impozit intern de natură generală, constă în împrejurarea că prima se aplică exclusiv produsului care trece frontiera ca atare, în timp ce a doua se aplică în același timp produselor importate, exportate și naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea Michaïlidis,

C-441/98 și C-442/98, EU:C:2000:479, punctul 22).

29 Pe de altă parte, trebuie amintit că, pentru a face parte dintr-un sistem general de impozite interne, sarcina fiscală considerată trebuie să aplice produsului intern și produsului exportat identic același impozit în același stadiu al comercializării și că faptul generator al impozitului trebuie să fie de asemenea identic pentru cele două produse (a se vedea în acest sens Hotărârea Michaïlidis, EU:C:2000:479, punctul 23).

30 În ceea ce privește cauza principală, este necesar să se constate, mai întâi, că, astfel cum s-a subliniat la punctul 25 din prezenta hotărâre, taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele se aplică produselor, ca atare, care trec frontiera Regiunii Flamande.

31 În continuare, nu se contestă că această taxă se colectează de la importatori, în timp ce sarcina similară prevăzută la articolul 21 alineatul 1 din decretul menționat se colectează de la producători. Cele două taxe nu sunt, așadar, colectate în același stadiu al comercializării.

32 În sfârșit, cele două taxe sunt calculate potrivit unor metode diferite, ceea ce poate determina, astfel cum a arătat Cour constitutionnelle belgiană în hotărârea sa nr. 123/2010 din 28 octombrie 2010 și cel puțin în cazurile în care cuantumul taxei pe producție este de 0 euro, o impozitare mai oneroasă pentru produsul importat decât pentru cel produs în Regiunea Flamandă.

33 În consecință, argumentul Regatului Belgiei nu poate fi primit.

34 În plus, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în cazurile în care statul membru de origine al îngrășămintelor aplică o reducere a taxelor în caz de export către alte state membre, o taxă precum taxa la import în discuție în litigiul principal ar putea fi exclusă

de la calificarea ca taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, astfel cum susține VLM, având în vedere necesitatea de a menține controlul asupra stocurilor flamande de îngrășăminte și de a proteja producția internă împotriva măsurilor externe anticoncurențiale și care sunt, în plus, nocive pentru mediul din Regiunea Flamandă.

35 În această privință, Curtea a precizat deja că taxele vamale și taxele cu efect echivalent unor astfel de taxe sunt interzise indiferent de orice considerație privind scopul pentru care au fost instituite, precum și de destinația veniturilor pe care acestea le procură (a se vedea în acest sens Hotărârea Brachfeld și Chougol Diamond, 2/69 și 3/69, EU:C:1969:30, punctul 19, precum și Hotărârea Carbonati Apuani, EU:C:2004:506, punctul 31).

36 Pe de altă parte, este necesar să se arate că articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele impune o prelevare care se aplică, fără distincție, tuturor efluenților zootehnici importați, fără ca aplicarea sa să fie limitată la ipotezele în care statul membru de origine prevede o reducere de taxe în caz de export al acestor produse, astfel cum este cazul, în speță, pentru Regatul Țărilor de Jos.

37 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 30 TFUE se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de îngrășăminte, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unor modalități diferite de cele care guvernează calculul acestei din urmă taxe. În această privință, nu prezintă importanță faptul că statul membru din care sunt importate surplusurile de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă aplică o reducere a impozitării în cazul exportului

acestor surplusuri către alte state membre.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Articolul 30 TFUE se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul Regiunii Flamande din 23 ianuarie 1991 privind protecția mediului împotriva poluării prin îngrășăminte, astfel cum a fost modificat prin Decretul din 28 martie 2003, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de îngrășăminte, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unor modalități diferite de cele care guvernează calculul acestei din urmă taxe. În această privință, nu prezintă importanță faptul că statul membru din care sunt importate surplusurile de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă aplică o reducere a impozitării în cazul exportului acestor surplusuri către alte state membre.

Semnături

Sursa: www.curia.europa.eu

ICCJ – Contribuții la fondul pentru mediu. Termen de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale. Întreruperea termenului

R O M A N I A

ÎNALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE

SECŢIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

Decizia nr. 951/2014	Dosar nr. 9340/2/2012

Şedinţa publică de la 26 februarie 2014

Asupra recursurilor de faţă;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Obiectul acţiunii

Prin cererea înregistrată pe rolul Curţii de Apel Bucureşti, secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, la data de 14 decembrie 2012, reclamanta SC S.C. SA, a solicitat instanţe, în contradictoriu cu pârâta Administraţia Fondului pentru Mediu, să dispună anularea deciziei din 31 iulie 2012 emisă de Ministerul Mediului, Administraţia Fondului pentru Mediu, a deciziei din 31 mai 2012 şi a raportului de inspecţie fiscală din 31 mai 2012 efectuat de Administraţia Fondului pentru Mediu, privind obligaţii fiscale suplimentare de plată la Fondul pentru Mediu.

Hotărârea instanţei de fond

Prin sentinţa civilă nr. 2139 din 25 iunie 2013, a Curţii de Apel Bucureşti, a fost admisă în parte acţiunea formulată de reclamanta SC S.C. SA în contradictoriu cu pârâta Administraţia Fondului pentru Mediu, fiind anulate în parte actele contestate, respectiv decizia din 31 iulie 2012, decizia din 31 mai 2012 şi raportul de inspecţie fiscală din 31 mai 2012 pentru suma de 55.686,36 RON, aferentă perioadei 2003-2006.

În motivarea sentinţei, instanţa a reţinut în esenţă că pentru debitul aferent anilor 2003-2006 sunt incidente dispoziţiile art. 91 alin. (1) şi alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, care prevede că „Dreptul organului fiscal de a stabili obligaţii fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepţia cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripţie a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanţa fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.”

Susţinerea intimate în sensul că prin depunere declaraţiilor fiscale pentru anul 2007 s-a realizat o recunoaştere a debitului cu consecinţa întreruperii termenului de prescripţie a fost apreciată ca neîntemeiată, în condiţiile în care declaraţiile fiscale aferente anului 2007 nu cuprindeau sumele imputate prin decizia contestată. Pentru ca recunoaşterea să conducă la întreruperea termenului de prescripţie, ar trebui ca aceasta să se refere la sumele pretinse de intimată, nu la obligaţia generică de achitare a unor obligaţii la fondul pentru mediu. Declaraţiile aferente anului 2007 reprezintă, mai degrabă, o negare a datoriei, în condiţiile în care, în aceste declaraţii nu sunt cuprinse sumele pretinse de intimată ci doar sumele recunoscute şi, de altfel, achitate de reclamantă în termenul legal.

Faţă de dispoziţiile art. 24 C. proc. fisc. Curtea a constatat că debitul aferent anilor 2003-2006 este stins ca urmare a

prescripţiei.

În ceea ce priveşte restul debitului calculat de intimată, Curtea a constatat că, în condiţiile în care actele contabile ale reclamantei nu conţineau informaţii concrete care să permită calcularea exactă a cantităţii de deşeuri pentru care se impune plata contribuţiei la fondul pentru mediu, devin incidente dispoziţiile art. 67 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 potrivit căruia „Organul fiscal stabileşte baza de impunere şi obligaţia fiscală de plată aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă şi mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situaţia fiscală corectă.”

Utilizarea datelor din contabilitatea anilor 2003-2006 a fost apreciată de instanţă ca fiind rezonabilă, în condiţiile în care nu a existat un alt reper mai apropiat, la care organul de control să se fi putut raporta.

În ceea ce priveşte nedeclararea unor ambalaje din plastic, Curtea a reţinut că, reclamanta nu a administrat probe concludente din care să rezulte susţinerile menţionate.

Referitor la predarea responsabilităţii, s-a reţinut că nu s-au depus acte referitoare la cantitatea de deşeuri valorificate de firma SC E.R.A. SA, situaţie în care reclamantei îi revine obligaţia de plată la Fondul pentru mediu a contribuţiei pentru ambalajele, care nu figurează ca recuperate şi valorificate.

Recursul exercitat în cauză

Împotriva sentinţei civile nr. 2139 din 25 iunie 2013 a Curţii de Apel Bucureşti au declarat recurs ambele părţi, respectiv atât reclamanta SC S.C. SA cât şi pârâta Administraţia Fondului pentru Mediu.

Recurenta-reclamantă SC S.C. SA solicită prin recursul declarat, admiterea recursului, modificarea sentinţei

recurate, în sensul admiterii în tot a acţiunii şi anularea în tot a actelor contestate, emise de pârâtă.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta-reclamantă a prezentat pe larg situaţia de fapt expusă şi prin cererea de chemare în judecată, concluzionând că instanţa de fond a interpretat în mod greşit probatoriul administrat raportat la normele de drept incidente în cauză.

Astfel, prin încheierea contractelor, privind preluarea obligaţiilor de valorificare şi reciclare a deşeurilor de ambalaje şi a obligaţiilor de raportare a datelor, cu SC E.R.A. SA, începând cu anul 2006 SC S.C. SA şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de H.G. nr. 261/2005 privind gestionarea ambalajelor şi a deşeurilor de ambalaje.

Legea permite ca operatorii economici care introduc pe piaţă ambalaje, să poată transfera responsabilităţile specifice în vederea valorificării, context în care, reclamanta nu mai poate fi obligată la plata unor obligaţii fiscale suplimentare, din moment ce transferul de responsabilităţi a operat, conform contractelor încheiate către SC E.R.A. SA.

În mod greşit, instanţa de fond, a reţinut că determinarea bazei de impunere pentru perioada 2007-2011 a fost stabilită corect de organele fiscale, fără să ţină cont de dispoziţiile art. 67 C. proc. fisc., dispoziţii ce vizează estimarea rezonabilă.

De asemenea, în mod greşit, la estimarea bazei de impunere pentru perioada 2006-2011 s-a raportat la baza de impunere a anilor 2003-2006, în condiţiile în care, este de notorietate, evoluţia echipamentelor IT ce au dus la reducerea cantităţii de ambalaje.

Organele fiscale cu nesocotit prevederile art. 67 C. proc. fisc., în ceea ce priveşte obligaţia de identificare a acelor elemente care sunt cele mai apropiate situaţiei de fapt fiscale.

În concluzie, instanţa de fond a făcut o interpretare şi aplicare greşită a textelor de lege, respectiv art. 67 C. proc. fisc., iar sentinţa cuprinde motive contradictorii.

Astfel, estimarea greşită a bazei de impunere prin raportare la anii 2003-2006, obligaţiile fiscale suplimentar stabilite în plus în sarcina SC S.C. SA sunt în cuantum de 769.386,45 RON, vătămarea suferită în urma estimării fiind evidentă.

Organele fiscale aveau la îndemână o serie de metode de estimare a bazei de impunere, atunci când contribuabilul nu deţine documente pe baza cărora aceasta să poată fi stabilită. (Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 3389/2011).

Un exemplu în acest sens este metoda marjei presupune estimarea veniturilor unui contribuabil şi aplicarea unui procent corespunzător de marjă, pentru a obţine profitul impozabil, iar procentele sau propunerile pot fi determinate din datele cunoscute de contribuabilul verificat, sau obţinute de la alte entităţi cu activităţi similare ori de la instituţii care calculează şi publică astfel de procente sau propuneri.

Ca urmare, aplicând corect dispoziţiile legale incidente, se impune admiterea recursului, modificarea sentinţei recurate, în sensul admiterii în tot a acţiunii formulate.

Recurenta-pârâtă, Administraţia Fondului pentru mediu, prin recursul formulat, solicită modificarea sentinţei recurate în sensul respingerii în tot a acţiunii formulate de reclamanta SC S.C. SA.

În dezvoltarea motivelor de recurs, întemeiate în drept pe dispoziţiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., recurenta arată că, în mod greşit, prima instanţă a reţinut ca obligaţii fiscale aferente anilor 2003-2006 sunt prescrise, fără să ţină cont că prin depunerea de către contribuabil a declaraţiilor fiscale, după expirarea termenului legal, duce la întreruperea

termenului de prescripţie, conform ar. 92 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003.

În anul 2007, SC S.C. SA a depus declaraţii privind obligaţiile la Fondul pentru mediu, săvârşind astfel un act de recunoaştere a dreptului Administraţiei Fondului pentru mediu de a stabili obligaţii fiscale.

Ca urmare, faţă de dispoziţiile art. 92 din O.G. nr. 92/2003 privind C. proc. fisc., la data depunerii de contribuabil a declaraţiei fiscale, după expirarea termenului legal de depunere a acesteia, are loc întreruperea termenului de prescripţiei, în cauză impunându-se respingerea în tot a acţiunii formulate de SC S.C. SA.

SC S.C. SA a formulat întâmpinare la recursul formulat de recurenta Administraţia Fondului pentru mediu, solicitând, în esenţă, respingerea recursului ca nefondat.

Hotărârea instanţei de recurs

Analizând sentinţa recurată în raport de criticile formulate de ambele recurente, de probatoriul administrat în cauză şi dispoziţiile legale incidente, se constată că nu subzistă motive de modificare sau casare a sentinţei recurate.

Astfel, administraţia Fondului pentru mediu, prin raportul de inspecţie fiscală din 31 mai 2012, a stabilit că recurenta-reclamantă SC S.C. SA datorează bugetului de stat suma de 825.075 RON cu titlu de obligaţii fiscale suplimentare, majorări şi penalităţi pentru perioada 3 octombrie 2003-31 decembrie 2011.

Inspecţia fiscală desfăşurată de recurenta-pârâtă în perioada 3 mai 2012-30 mai 2012 a avut ca obiect verificarea legalităţii şi conformităţii declaraţiilor fiscale, corectitudinii şi exactităţii îndeplinirii obligaţiilor de către contribuabil în raport de dispoziţiile legale incidente.

Având în vedere raportul de inspecţie fiscală întocmit, ulterior a fost emisă şi decizia de impunere din 31 mai 2012, privind obligaţiile fiscale suplimentare de plată la Fondul de mediu stabilite în sarcina SC S.C. SA.

Împotriva celor două acte fiscale menţionate, a formulat contestaţie SC S.C. SA, contestaţie ce a fost respinsă prin decizia din 31 iulie 2012.

Instanţa de fond a admis, în parte contestaţia formulată de reclamantă, în sensul că a anulat actele fiscale contestate, pentru debitul aferent anilor 2003-2006, în cuantum de 55.686,36 RON, având în vedere că pentru obligaţiile suplimentare aferente perioadei menţionate a intervenit termenul de prescripţie.

Recursul declarat de recurenta-pârâtă Administraţia Fondului pentru mediu vizează exclusiv, interpretarea şi aplicarea în cauză, a dispoziţiilor art. 92 alin. (1) şi art. 2 din O.G. nr. 92/2003, critici ce se încadrează în dispoziţiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Acest motiv de recurs nu poate fi reţinut, având în vedere că instanţa de fond a interpretat şi aplicat corect dispoziţiile legale vizând prescripţia dreptului de a stabili obligaţii fiscale din perspectiva dispoziţiilor art. 91-art. 92 C. proc. fisc. raportat la art. 16-art. 17 din Decretul nr. 267/1958.

În materie fiscală, prescripţia extinctivă stinge răspunderea fiscală a contribuabililor, persoane fizice şi persoane juridice, care sunt exonerate de plata obligaţiilor bugetare ce cad în sarcina lor. C. proc. fisc., conţine prevederi categorice, statuând în acest sens, că toate creanţele fiscale „se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripţie şi prin alte modalităţi prevăzute de lege”, art. 24. din Legea nr. 92/2003.

Normele juridice care reglementează prescripţia răspunderii fiscale sunt imperative, iar efectul se produce ope legis.

Potrivit art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., dreptul organului fiscal de a stabili obligaţii fiscale se prescrie în termenul de 5 ani, cu excepţia cazului în care legea dispune altfel, iar potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, termenul de prescripţie de 5 ani, începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanţa fiscală.

Prin împlinirea termenului de prescripţie, se înţelege determinarea momentului în care expiră termenul de prescripţie, iar această determinare implică cunoaşterea următoarelor elemente:

– termenul de prescripţie aplicabil;

– începutul acestui termen;

– dacă a intervenit sau nu vreun caz de suspendare sau întrerupere a prescripţiei;

– regulile de calcul ale termenului de prescripţie;

În speţa de faţă, termenul de prescripţie aplicabil este de 5 ani, conform art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., termen ce a început să curgă la data de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanţa fiscală.

Astfel, pentru creanţele fiscale aferente anului 2003, termenul de prescripţie a început să curgă de la 1 ianuarie 2004 şi s-a împlinit în ianuarie 2009; pentru creanţele fiscale aferente anului 2004, termenul de prescripţie a început să curgă de la 1 ianuarie 2005 şi s-a împlinit în ianuarie 2010; pentru creanţele fiscale aferente anului 2005, termenul de prescripţie a început să curgă la data de 1 ianuarie 2006 şi s-a împlinit în ianuarie 2011; iar pentru creanţele fiscale aferente anului 2006, termenul de prescripţie a început să curgă la 1 ianuarie 2005 şi s-a împlinit în ianuarie 2012.

Pentru creanţele fiscale aferente anilor 2003, 2004, 2005 sunt

aplicabile dispoziţiile art. 92 C. proc. fisc. anterior modificării dispusă prin O.G. nr. 29/2011, iar pentru creanţele fiscale aferente anului 2006 sunt aplicabile dispoziţiile art. 92 C. proc. fisc. modificate [art. 11 alin. (4) din O.G. nr. 29/2011].

Susţinerea recurentei, în sensul că declaraţiile fiscale depuse de reclamanta SC S.C. SA, în luna mai 2007 reprezintă o recunoaştere a datoriei (săvârşind astfel un „act de recunoaştere a dreptului Administraţiei Fondului pentru Mediu de a stabili obligaţii la Fondul pentru mediu”) nu are un fundament legal, întrucât în declaraţiile rectificative depuse în anul 2007, nu sunt cuprinse obligaţiile fiscale stabilite prin actele fiscale emise în anul 2012 de către recurenta-pârâtă, aspect reţinut corect de către instanţa de fond.

Întreruperea prescripţiei prin recunoaşterea creanţei, aşa cum susţine recurenta, presupune acte care să exprime voinţa neîndoielnică de a-şi executa obligaţiile fiscale dar în declaraţiile fiscale rectificative depuse în mai 2007, nu se regăsesc sumele cuprinse în titlul executoriu contestat.

Ca urmare, termenul prevăzut de art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., calculat conform art. 68 şi art. 91 alin. (2) din acelaşi act normativ, era împlinit pentru creanţele fiscale aferente perioadei 2003-2006 la data când s-a declanşat inspecţia fiscală, deoarece în termenul de 5 ani, calculat pentru fiecare an fiscal, nu a intervenit o cauză de suspendare sau întrerupere din cele prevăzute la art. 92 C. proc. fisc., motivele de recurs invocate de recurenta Administraţia Fondului pentru mediu, nefiind incidente în cauza dedusă judecăţii.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă SC S.C. SA vizează interpretarea şi aplicarea dispoziţiilor legale pentru creanţele stabilite suplimentar în sarcina sa pentru perioada 2007-2012, motiv de recurs ce urmează a fi analizat din perspectiva dispoziţiilor art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

În urma controlului efectuat de organele fiscale, s-a constatat că SC S.C. SA a introdus pe piaţă bunuri ambalate, calculatoare şi TV, telecomunicaţii şi media, echipamente birou, componente şi accesorii PC şi consumabile, tablete, laptop-uri, camere foto, net working, accesorii PC, diverse piese, iar pentru ambalajele introduse pe piaţa naţională era responsabilă fiscal în raport de H.G. nr. 621/2005, privind gestionarea ambalajelor şi a deşeurilor de ambalaje.

Facturile întocmite de recurenta-pârâtă pentru achiziţiile intracomunitare, din perioada 2007-2011, nu conţin date cu privire la ambalajele folosite.

Deoarece din facturile emise nu rezultă cantitatea de ambalaje pusă pe piaţă, organele fiscale, în mod corect au aplicat dispoziţiile art. 67 C. proc. civ. pentru stabilirea bazei de impunere prin estimare, având în vedere şi art. 65.1 din Normele metodologice.

Estimarea bazei de impunere s-a realizat în raport de dispoziţiile art. 67 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003, prin preluarea datelor înscrise în documentele de achiziţii pentru perioada 2003-2006.

Ca urmare, estimarea făcută de recurenta-pârâtă Administraţia Fondului pentru mediu s-a bazat pe datele certe înscrise în documentele de import, 2003-2006, în condiţiile în care documentele emise în perioada 2007-2011 nu conţin date cu privire la ambalajele folosite, în cauză fiind aplicate corect dispoziţiile art. 67 alin. (2) şi alin. (3) C. proc. fisc.

Recurenta arată că instanţa nu a analizat probatoriul administrat din care rezultă că a încheiat contracte de transfer de responsabilitate privind obligaţiile de valorificare/reciclare a deşeurilor de ambalaje, invocând dispoziţiile art. 16 din H.G. nr. 621/2005 dar omite incidenţa în cauză a dispoziţiilor art. 25 din Metodologia de calcul al contribuţiilor şi taxelor la Fondul de mediu, aprobată prin

Ordinul ministrului mediului şi gospodăririi apelor nr. 578/2006, în raport de care avea obligaţia de a întocmi lunar situaţia privind cantitatea de ambalaje introduse pe piaţa naţională prin achiziţii efectuate din spaţiul intracomunitar.

Contrar afirmaţiilor, recurenta nu a administrat probe din care să rezulte situaţia gestiunii deşeurilor pe care societatea ar fi trebuit să o întocmească, obligaţie impusă prin H.G. nr. 856/2002 şi nici ce cantitate de deşeuri a fost valorificată de SC E.R.A. SA, aspect reţinut corect de instanţa de fond.

Ultima critică invocată de recurentă, vizează motivarea contradictorie a hotărârii recurate, motiv de recurs ce se încadrează în raport de art. 306 pct. 2 C. proc. civ., în motivul de recurs prevăzute de art. 304 pct. 7.

Acest motiv de recurs nu-şi găseşte incidenţa în cauză, în condiţiile în care instanţa de fond a stabilit împrejurările de fapt esenţiale în cauză, a evocat normele substanţiale incidente şi aplicarea lor în speţă, arătând în mod explicit care au fost argumentele avute în vedere pentru stabilirea obligaţiilor fiscale datorate Fondului de mediu prin raportare la dispoziţiile art. 67 din O.G. nr. 92/2003.

Pentru considerentele expuse mai sus, Înalta Curte, în temeiul dispoziţiilor art. 312 C. proc. civ. va respinge ca nefondate recursurile declarate de SC S.C. SA şi Administraţia Fondului pentru Mediu.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursurile declarate de SC S.C. SA reprezentată de administrator judiciar R.V.A. I.S. S.P.R.L. şi administrator special L.N.M. şi Administraţia Fondului pentru mediu,

împotriva sentinţei civile nr. 2139 din 25 iunie 2013 a Curţii de Apel Bucureşti, secţia a VIII-a contencios administrativ şi fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunţată în şedinţă publică, astăzi 26 februarie 2014.

Sursa: www.scj.ro

Hotărârea CAFR nr. 2/2014 cu privire la alegerea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România, a Comisiei de auditori statutari şi a Comisiei de disciplină

Hotărâre nr. 2/2014 cu privire la alegerea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România, a Comisiei de auditori statutari şi a Comisiei de disciplină

M.Of. nr. 733 din 07.10.2014

În baza prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 6,art. 8 lit. g), h) şi m), art. 10 şi 12 din Regulamentul de organizare şi funcţionare a Camerei

Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 433/2011,

Conferinţa ordinară anuală a Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunită în şedinţa din data de 27 septembrie 2014, hotărăşte:

Art. 1.

În urma votului valabil exprimat de către auditorii financiari, reprezentanţi aleşi la Conferinţa ordinară a Camerei Auditorilor Financiari din România, s-au ales Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, Comisia de auditori statutari şi Comisia de disciplină, cu următoarea structură:

a) Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România: Botez Daniel, Dănescu Tatiana, Dincă Ana, Iordache Elena, Kameniczi Iosif Cornel, Kiss Clemente, Mihăilescu Ciprian- Teodor, Minda Ioan, Orzescu Scarlat, Păunescu Mirela şi Radu Gabriel.

b) Comisia de auditori statutari: Nacu Anişoara, Manolache Mihail şi Ţurlea Eugeniu.

c) Comisia de disciplină: Manole Ion – membru titular, Ungureanu Mihai Aristotel – membru titular, Grecea Annee-Marie – membru supleant şi Ştefănuţ Gheorghe – membru supleant.

Art. 2.

Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Preşedintele Camerei Auditorilor Financiari din România,

Horia Neamţu

Modificări cu privire la sediile secundare ale contribuabililor mijlocii – Ordinul 3001/2014

Ordin nr. 3.001/2014 pentru modificarea Ordinului preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 3.582/2013 privind organizarea activităţii de administrare a contribuabililor mijlocii

M. Of. nr. 733 din 7.10.2014

Având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanţa Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare,

preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. I.

Alineatul (2) al articolului 2 din Ordinul preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală nr. 3.582/2013 privind organizarea activităţii de administrare a contribuabililor mijlocii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 26 noiembrie 2013, se modifică şi va avea următorul cuprins:

“(2) Sediile secundare ale contribuabililor mijlocii sunt administrate de administraţiile judeţene ale finanţelor publice şi de Direcţia generală regională a finanţelor publice Bucureşti, prin Administraţia fiscală pentru contribuabilii mijlocii, după caz, în a căror rază teritorială îşi are domiciliul fiscal contribuabilul care le-a înfiinţat.”

Art. II.

Direcţia generală de reglementare a colectării creanţelor bugetare, Direcţia generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcţia generală de planificare, monitorizare şi sinteză, Direcţia generală de administrare a marilor contribuabili, Direcţia generală de tehnologia informaţiei, Direcţia generală regională a finanţelor publice Bucureşti, administraţiile judeţene ale finanţelor publice, precum şi administraţiile finanţelor publice implicate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Preşedintele Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală,

Gelu Ştefan Diaconu

Volumul comerţului global de mărfuri se va dubla până în

2030, arată un studiu PwC

- *Comerţul dintre ţările emergente se estimează că va creşte cu aproximativ 6% pe an până în 2030, aproape dublul ratei medii globale de creştere;*
- *Ţările asiatice vor fi, cel mai probabil, actorii principali ai comerţului global;*
- *Experţii PwC se aşteaptă la consolidarea poziţiei Chinei ca cel mai important centru global comercial de mărfuri.*

Volumul comerţului global de mărfuri va fi aproape dublu, atingând 18 mii de miliarde dolari până în anul 2030, conform unei analize realizate de economiştii PwC.

De asemenea, proiecţiile arată că va avea loc o repoziţionare a „principalilor actori” pe scena comercială globală, statele asiatice devenind chiar şi mai importante din punct de vedere comercial.

Decidenţii politici se vor întruni la sfârşitul lunii la Washington DC pentru a evalua perspectivele globale de creştere economică. În prezent, acestea sunt mai puţin optimiste decât la începutul anului, fapt ce se datorează în principal unor evenimente singulare din SUA (iarna deosebit de lungă şi de grea) şi datelor de creştere dezamăgitoare din Japonia şi din zona Euro.

Însă în ciuda acestor sincope pe termen scurt în creşterea economică globală, comerţul mondial de mărfuri se dovedeşte a fi o poveste de succes privit în perspectivă: din 1980 şi până în prezent volumul comerţului global a crescut de cinci ori – în timp ce PIB-ul global a crescut „doar” de trei ori.

“Unul dintre factorii de succes pe termen lung ai globalizării a fost întărirea fluxurilor comerciale mondiale. Acest trend este o veste bună pentru afaceri, în special pentru acelea care au caracter global. Acestea au capacitatea de a amortiza o scădere de pe piaţa de acasă prin creşterea eforturilor de vânzare pe pieţele străine. Şi aşa cum am observat în ultimii cinci ani, creşterea exporturilor a ajutat România să depăşească perioada de recesiune”, a declarat Daniel Anghel, Partener, Consultanţă Fiscală, PwC România.

Economiştii PwC estimează că volumul total al comerţului global de mărfuri va continua să crească de la aproximativ 10,3 mii de miliarde dolari în 2013 la aproape 18 mii de miliarde dolari în 2030 (la valoarea constantă a dolarului din 2013). Jumătate din această creştere (3,9 mii de miliarde de dolari) se va datora comerţului dintre pieţele avansate şi emergente.

„Proiecţia noastră de creştere reală a volumului de schimburi de mărfuri, care se situează în jurul a 3,3% pe an, sugerează că un important vector al creşterii economice globale din această perioadă va fi comerţul. România poate beneficia de pe urma acestei creşteri prognozate a comerţului global prin valorificarea avantajelor care decurg din poziţia sa geografică favorabilă, pentru a deveni poarta estică de acces a Uniunii Europene. Dar pentru a-şi valorifica acest potenţial, România are nevoie de un climat fiscal si vamal atrăgător şi de investiţii continue în infrastructura de transport”, a adăugat Daniel Anghel.

Analiştii preconizează că, până în 2030, China va fi figura printre cele mai importante rute globale de comerţ datorită faptului că, pe măsură ce se îmbogăţesc, consumatorii vor cumpăra şi mai multe bunuri de import, în timp ce ţara va rămâne un jucător cheie în industria manufacturieră – chiar dacă va avansa înspre bunuri de export de o mai mare valoare

(vezi Tabelul 1, mai jos).

Tabelul 1: Top 20 rute comerciale bilaterale de mărfuri în 2030				
	Loc	**Binom comercial**		**Valoare comercială prognozată (mii de miliarde dolari 2013)**
	1 u	China	SUA	716
	2 u	China	Japonia	390
	3 u	China	Coreea de Sud	366
	4 u	Germania	Franţa	277
	5 u	Japonia	SUA	244
	6 s	China	Germania	240
	7 g	China	India	214
	8 t	Germania	SUA	209
	9 s	China	Singapore	208
	10 u	China	Australia	205

	11 s	China	Malaiezia	189
	12 g	China	Indonezia	179
	13 t	Germania	Marea Britanie	178
	14 s	China	Brazilia	165
	15 g	China	Arabia Saudită	164
	16 t	Germania	Italia	163
	17 t	Hong Kong	SUA	146
	18 g	China	Emiratele Arabe Unite	144
	19 t	Coreea de Sud	SUA	142
	20 t	Emiratele Arabe Unite	India	141
Sursa: analiză PwC				

u păstrează poziţia; s creşte; t scade; g intrare nouă

Notă: Pentru crearea acestui tabel, am eliminate rutele comerciale intra-europene (cu excepţia primelor patru cele mai mari economii europene), precum şi rutele SUA-Canada şi China-Hong Kong.

Analiza PwC indică intrarea comerţului global într-o nouă fază în următoarele două decenii, comerţul dintre ţările emergente crescând cu aproximativ 6% pe an. Astfel, până în 2030:

- Ruta comercială China-India va creşte şi poate deveni a 7-a din lume;
- Ţările bogate în resurse precum Brazilia, Australia sau Arabia Saudită vor profita de pe urma apetitului Chinei pentru resurse naturale şi îşi vor întări relaţiile comerciale cu aceasta;
- Legăturile comerciale dintre China şi alte economii din Asia de Sud Est (de ex. Indonezia) se vor intensifica pe măsură ce companiile chineze vor căuta să profite de mâna de lucru relativ ieftină de pe aceste pieţe.

China îşi va întări cel mai probabil poziţia de centru comercial global de mărfuri. Proiecţiile arată că avansul Chinei faţă de SUA va creşte, o dovadă în plus a mutării centrului de putere economică de la vest la est.

Pe de altă parte, ascensiunea Asiei de Sud Est ca şi centru al comerţului global va trebui să fie acompaniată de investiţii majore în infrastructură, în special în cea de transport, pentru a uşura mişcarea bunurilor pe piaţă.

Despre raport:

Analiza PwC se bazează pe o actualizare a unui raport anterior

(*Future of world trade: Top 25 sea and air freight routes in 2030*). Estimările PwC se bazează pe următoarele ipoteze:

- Ratele de creştere a PIB-urilor naţionale sunt acelea previzionate de FMI în raportul *World Economic Outlook* şi în proiecţiile PwC din raportul *World in 2050.*
- Fluxurile comerciale se bazează pe raportul dintre exporturile de bunuri/PIB, care a fost calculat în funcţie de ratele pe termen lung, şi
- previzionarea evoluţiei exporturilor fiecărei ţări în acea perioadă a fost realizată folosind o medie ponderată a cererii actuale şi viitoare, în funcţie de creşterea PIB-ului.

Analiza include pe 29 economii majore selectate pe baza dimensiunii lor actuale (PIB) şi a ratei de creştere previzionate a fluxurilor lor comericale.

Ediţia din octombrie a *Global Economy Watch* a PwC poate fi accesată la adresa www.pwc.com/gew

Despre PwC

Firmele din reţeaua PwC ajută organizaţiile şi indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o reţea de firme prezentă în 157 de ţări cu mai mult de 184.000 de specialişti dedicaţi oferirii de servicii de calitate de audit, consultanţă fiscală şi consultanţă pentru afaceri. Spuneţi-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră şi descoperiţi mai multe informaţii despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

BNR prezintă Raportul asupra stabilității financiare – 2014

Banca Națională a României lansează ediția a noua a *Raportului asupra stabilității financiare*. Documentul evaluează reziliența sistemului financiar românesc pe parcursul anului 2013 și prima parte a anului 2014, precum și interacțiunea acestuia cu principalele contrapărți din economia reală. Influența contextului extern este de asemenea analizată, unele dintre principalele provocări asupra stabilității financiare aparținând acestui canal.

Sinteza documentului evidențiază că stabilitatea financiară s-a menţinut robustă de la data Raportului anterior (septembrie 2013), pe fondul îmbunătăţirii contextului macroeconomic intern şi al temperării relative a tensiunilor de pe pieţele financiare internaţionale. Indicatorii prudenţiali ai sectorului bancar privind solvabilitatea, lichiditatea şi gradul de acoperire cu provizioane au consemnat în continuare niveluri adecvate, aceştia menţinându-se în limitele reglementate, chiar şi în condiţiile simulării materializării unor scenarii macroeconomice severe. Principalele provocări la adresa sectorului bancar românesc pentru perioada următoare sunt constituite de reluarea sustenabilă a creditării prudențiale a sectorului privat, prevenirea unor ajustări bilanţiere excesive pe fondul continuării procesului de dezintermediere financiară transfrontalieră, precum şi ameliorarea indicatorilor de calitate a activelor bancare prin demersurile de curăţare a creditelor neperformante din bilanţuri, cu efecte pozitive asupra eficienţei operaţionale şi a capacităţii de intermediere a instituțiilor de credit.

Raport asupra stabilității financiare 2014

Prezentare Principalele evoluții ale sistemului financiar

Sursa: www.bnr.ro

BVB și EY România au organizat două workshop-uri pentru promovarea în rândul antreprenorilor a avantajelor listării la Bursa de Valori București

Bursa de Valori București (BVB) și EY România au organizat două conferințe, una la București și una la Cluj-Napoca, pentru promovarea în rândul antreprenorilor a avantajelor listării și finanțării prin intermediul bursei.

La conferințe a participat un număr important de antreprenori și persoane din top managementul IMM-urilor din industrii variate.

În timpul prezentarilor și a discuțiilor care au urmat, antreprenorii au fost informați despre proiectul BVB de remodelare și relansare a sistemului alternativ de tranzacționare (ATS) sub numele AeRO, care va fi o piață atractivă pentru investiții și plasamente private de tip "early stage" sau pre-IPO în intreprinderi mici și mijlocii și start-up-uri, companii cu potențial de creștere și dezvoltare și care sunt în căutare de finanțare. AeRO va fi o piață complementară pieței reglementate, dar cu riscuri și câștiguri

tipice fiecăreia dintre ele.

AeRO va oferi investitorilor posibilitatea unei diversificări mai ample a portofoliilor prin investiții în companii noi în stadiu incipient de dezvoltare, din diverse sectoare. Companiile listate pe AeRO pot promova pe piața principală a BVB când vor indeplini criteriile pentru piața reglementată.

AeRO va fi disponibil pentru antreprenori, Consultanți Autorizați și investitori până la finalul anului, data lansării depinzând de aprobarea reglementărilor de către Autoritatea de Supraveghere Financiară.

“Prin implementarea unor schimbări a modalității în care Bursa se prezintă acum investitorilor putem obține o cu totul nouă calitate și eficiență cand vorbim de atragerea afacerilor, a listărilor private pe această piață. Piața AeRO va fi semnificativ mai bună decât ceea ce avem în prezent, vor fi criterii diferite de cele pe care le aplicăm acum emitenților. Noua arhitectură va include, de asemenea, Consultanți Autorizați, autorizați de BVB și care vor căuta emitenți în vederea listării și vor fi în permanent contact cu emitenții chiar și după listare”, a declarat Ludwik Sobolewski, directorul general al BVB.

Conceptul de Consultant Autorizat (Authorized Advisor) va fi disponibil pentru prima dată pe piața AeRO. Consultantul Autorizat este o entitate autorizată de BVB pentru asistarea unei companii în procesul de listare și certificare, împreună cu compania, a acurateții informațiilor și documentelor. Consutanții Autorizați vor continua să asiste compania după listare în ceea ce privește cerințele de raportare.

Mihai Pop, manager în departamentul Transaction Advisory Services din cadrul EY România (fost Ernst & Young), a menționat: “Companiile mici și mari sunt în cautare continuă a unor soluții pentru accesarea de capital de finanțare. EY este cea mai mare firmă de servicii profesionale la nivel global care oferă sprijin antreprenorilor. Prin intermediul serviciilor noastre reunite sub conceptul *Capital Agenda* oferim soluții referitoare la accesul la capital pentru clienții noștri, fie că este vorba de tranzacții pe piețele publice sau tranzacții private. Munca noastră ne poziționează foarte aproape de antreprenorii de succes și suntem încântați să aducem în România pentru prima dată prestigioasa competiție «Antreprenorul Anului», unde cei mai buni antreprenori sunt recunoscuți de către EY pentru munca lor remarcabilă”.

Printre avantajele de care beneficiază o companie listată pe AeRO		**Sprijinul BVB pentru o companie după listare**

• Acces la capitalul necesar pentru dezvoltare organica și dezvoltarea pieței • Vizibilitate crescută și recunoașterea companiei la nivel național și internațional în rândul partenerilor de afaceri și clienților • Stabilirea unei valori de piață a companiei • Câștigarea încrederii clienților și partenerilor de afaceri și, de asemenea, atragerea de noi parteneri datorită transparenței companiei • Câștigarea încrederii pieței pentru echipa de conducere • Acces mai facil la alte resurse de finanțare • Exit mai ușor al proprietarului față de cazul în care compania nu este listată • Vizibilitate ridicată prin intermediul indicelui pieței AeRO		• Secțiune dedicată pentru ATS pe website-ul BVB, www.bvb.ro • Diseminarea rapoartelor companiei și informațiilor de tranzacționare pe website-ul BVB • Asistență permanentă • Menținerea și actualizarea listei de Consultanți Autorizați și monitorizarea activității și eficienței acestora • BVB se va asigura de implementarea continuă a celor mai bune practici în ceea ce privește reglementarile și principiile de guvernanță corporativă • BVB va introduce un indice pentru AeRO și alte instrumente informative și de investiții • Sistemul de tranzacționare Arena, împreună cu toate evoluțiile ulterioare • Cursuri de formare privind raportarea și transparența derulate de Institutul de Guvernanță Corporativă al BVB • Intâlniri cu investitorii • Forum/Congres pentru investitori

---

Bursa de Valori Bucuresti administrează piețe de acțiuni, obligațiuni și alte instrumente financiare, prin platforme reglementate sau sisteme alternative, și furnizează o gamă variată de servicii participanților la piețele financiare. Bursa de Valori București este o companie listată pe propria piață din 2010. Pentru informații suplimentare vizitați www.bvb.ro.

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 190.000 de angajați în peste 700 de birouri din 150 de ţări şi venituri de aproximativ 27,4 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2014. Pentru mai multe informaţii, vizitaţi www.ey.com.